

Kitett gyermek.

Budapest, június 3.

(Saját tudósítónktól.) Hatóságaink, kultur- és egyéb közintézeteink vezetői, a naivitás megdöbbentő fokán elhiszik, hogy külföldi ember, amikor ugynevezett tanulmányutja közben ide is elvetődik és a látottakról elismerő kijelentéseket hallat, — őszintén nyilatkozik. És mivel gyakran megtörténik, hogy vendégek, — persze merő udvariasságból — szépeket, hizelgő dolgokat mondanak, általános az a tévhit, hogy Budapest minden közintézménye a tökéletesség magaslatán áll. De azt, hogy a mindennapos élet milyen rikitóan rácáfol a hizelgő elismerésekre, azt a legritkább esetben veszik tudomásul. Évek óta köztudomásu, hogy Budapest kórházai körül botrányos bajok vannak, helyiségeik szűkek a betegek, szenvedő emberek befogadására és mindennapos esetek közé tartozik, hogy a mentők sorra járlák a főváros összes kórházait, amíg nagynehezen helyet szoríthatnak az utcán fölszedett, szerencsétlenül járt embereknek.

Ezekről a körutazásokról és a mentőkocsikban gyötrődő szerencsétlenekről tudomást szerez a nagy nyilvánosság, mert a mentők elpanaszolják s jelentést tesznek a főkapitányságnak. Azonban ki vesz tudomást arról a száz- és száz visszautasított betegről, akik nem a mentők asszisztálásával ostromolják hiába, bebocsátás nélkül a kórházak kapuit? Senki. Ezek úgy pusztulnak el a nagy forgatagban, ha csak a véletlen nem siet segítségükre. A főkapitányságot ma is foglalkoztatta olyan „bűnügy“, amely a főváros kórháznyomoruságáról tesz szomorú tanúságot.

Délután történt, hogy a nyugati pályaudvar előtt egy bepólyázott fejű, vánnyadt, nyomorék kis leány vonta magára a járókelők figyelmét. A kis rongyos teremtés riadtan nézett bámulóira, akik szájalommal olvasták a gyermek nyakára helyezett táblácskát, amelyen a következő felirat volt:

— A kórházban nincs hely,
csak pénzért. Egy nyomorult,
beteg gyermeknek az utcára
kell kerülni, mert a kórházak-
ban nem lehet elhelyezni!

Utóbb már annyi nézője akadt a kis leánynak és olyan nagy gyűrűt font körülötte a bámészkodó tömeg, hogy rendőr is köbelépett, kézenfogta a gyermeket s bevitte a hatodik kerületi kapitányságra. Szmetana ügyeletes rendőrfogalmazó beküldte a kis leányt a főkapitányságra, hogy a rendőrorvos vizsgálja meg és esetleg gondoskodjék kórházban való elhelyezéséről. Azonban a főkapitányságon, mielőtt orvoskézre adták volna a gyermeket, kihallgatták. A kis leány elmondotta, hogy Kovács Ilonának hívják, hat éves, édesanyja, Kovács Józsefné zöldségáros asszony és a Jász-utca 62. számú házában lakik.

Az ügyeletes rendőrorvos súlyos betegnek találta Kovács Ilonkát és intézkedett, hogy a Fehérkereszt-gyermekekórházba vigyék. A dolog, ha csak azon nem kellene megbotráncolni, hogy ilyen módon került orvosi ellátáshoz a nagybeteg gyermek, ezzel be is fejeződhetnék. De a rendőrség, amelyről már szintén tettek hizelgő és elismerő kijelentéseket ama bizonyos tanulmányutasok, igazán elütne nívó dolgában azoktól a közintézményektől, amelyek nem tudnak hivatásuk magaslatára emelkedni — ha a nyomorult Ilonka ügyéből nem csinált volna súlyos bűnesetet. Gegus Dániel rendőrkapitány, a központi ügyelet vezetője detektívvel maga elé idézte Kovács Józsefné, született Takács Anna negyvenöt éves zöldségáros asszonyt és családi állás ellen elkövetett bűntett miatt nyomozást indított ellene.

Kovács Józsefné azzal fogadta a detektívet, hogy várta már őt és amikor megtudta, hogy Ilon-

kát kórházba vitték, szíve majd meghasadt a boldogságtól.

— Áldja meg a jó Isten azt az asszonyt, aki ezt a tanácsot adta nekem! — mondta és örömkönyek gördültek végig az arcán. A főkapitányságon K a s z á s Ernő fogalmazó hallgatta ki Kovácsnét, aki a következő vallomást tette:

— Beismerem, hogy Ilonka nevű kis leányomat ma délután a nyugati pályaudvar előtt kivettem az utcára. Nyakán veszedelmes, régi, elhanyagolt daganat van, amelyet operálni kellett volna. Többször jártam vele kórházakban, de mindenütt azzal utasítottak el, hogy nincs hely gyermekem részére. Nagy bajomat elpanaszoltam T a k ó Eleknének, aki jó ismerősöm és a Párkány-utcában lakik. Ő tanácsolta, tegyem ki a gyermekemet, majd akkor gondoskodik róla a hatóság és gyógykezelnéi fogják. A cédulát, amelyet nyakára akasztottunk, Takóné írta meg tintaceruzával. A gyermekkel a nyugati pályaudvarra mentem, ott elhagytam s a bejáró ajtó oszlopa mögé rejtőztem. Ott lestem izgatottan, kétségbeesetten, mi történik vele.

— Csak akkor távoztam, amikor láttam, hogy rendőr veszi pártfogásába és a kerületi kapitányság felé vezeti. Nem bánom, amit cselekedtem, mert szeretetből tettem. Hat gyermekem van és ötről magam gondoskodom. Az uram esztergályos, de múlt év június 29-ike óta a szekszárdi kórházban fekszik betegen.

Igy mondotta el a maga nagy nyomoruságát a szerencsétlen asszony, akit körülményei rákényszerítettek arra, hogy gyermekét kitegye az utcára és úgy kiabálja bele ebbe az indolens városba, hogy adjanak kórházi ágyat beteg gyermekének, mert különben elpusztítja a kórság. De a rendőrségen nem tudták megérteni az anyát. Ott csak a törvény rideg betűi között böngészik azokat a paragrafusokat, amelyek ráhuzhatók a jogesetre, sokszor erőszakosan, mesterségesen, a hatalom szörnyű, nehéz súlyával. És amikor a „tényállás” tisztázása után, aligha akadna magyar bíró, aki el tudná ítélni a szánni való asszonyt, ugyanakkor a rendőrkapitány, családi állás ellen elkövetett büntett miatt előzetes letartóztatásba helyezte Kovács Józsefnét.

A boldogtalan asszony összetett kezekkel rimánkodott, sirt, könyörgött:

— Négy apró gyermekem van otthon, Ilonkánál három testvérkéje fiatalabb, mi lesz azokkal a szerencsétlenekkel?... Nem vétettem én a gyermekem ellen semmit, hiszen éppen azt akartam, hogy meggyógyítsák, hogy el ne pusztuljon szegényke!...

Nem használt a rimánkodás. Kovácsnét fölkiérték a főkapitányság börtönébe és lezárták. Munkatársunk vitte ki a Jász-utcába a letartóztatás hírét. A házbeliek, akik legjobban ismerik Kovácsék viszonyait, sirva fakadtak, annyira sajnálták, úgy megesett a szívéük szegény asszonyon. Gyermeküket pedig a szomszédok szétosztották egymás között és ellátják őket, amíg visszakapják édesanyjukat.

Éjszaka jelenti a főkapitányság, hogy K o v á c s Józsefnét tíz óra után szabadlábra bocsátották. Interveniálás történt, amire megváltoztatták Gegus Dániel rendőrkapitány intézkedését és utasítást kapott, hogy azonnal bocsássa haza gyermekeihez a fogva tartott asszonyt.